

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.209/2019/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szabady Attila ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve b-i (cím) lakos felperesnek - a Szabó és Szomor Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: Dr. Sz. Szabó Sándor, cím) által képviselt II.rendű alperes neve (cím) II. rendű, a személyesen eljáró III.rendű alperes neve b-i (cím) lakos III. rendű, a személyesen eljáró IV.rendű alperes neve ba-i (cím) lakos IV. rendű, a személyesen eljáró V.rendű alperes neve b-i (cím) lakos V. rendű, a Dr. Szél Gábor ügyvéd (cím) által képviselt VI. rendű alperes neve b-i (cím) lakos VI. rendű, a Dr. Daragó Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: Dr. Daragó Dénes Aladár, cím) által képviselt VII.rendű alperes neve b-i (cím) lakos VII. rendű és a Dr. Daragó Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: Dr. Daragó Dénes Aladár, cím) által képviselt VIII.rendű alperes neve d-i (cím) lakos VIII. rendű alperesek ellen végrendelet érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 14.P.20.980/2015/70. számú ítélete ellen a felperes által 73. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a II. rendű alperesnek 27 000 (Huszonhétezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

L. I-né L. R. (a továbbiakban: örökhagyó) 2012. március 31-én hunyt el.

Halála után a hagyaték eljárást **dr. M Zs.** s-i közjegyző folytatta le. A hagyatéki eljárás során kihirdette a B-en, cím alatt 2010. október 28-án kelt, egy lapból álló, kézzel írt, örökhagyó által aláírt írásbeli magánvégrendeletet, melyben az örökhagyó minden ingó- és ingatlanvagyonát a felperesre hagyta.

Ugyancsak a hagyatéki eljárás során kihirdette a B-en, **cím** alatt 2012. március 6-án kelt, egy lapból, de két oldalból álló, kézzel írt, örökhagyó által aláírt írásbeli magánvégrendeletet, amelyben az

örökható minden ingó- és ingatlanvagyonát unokatestvérére, **M. K. D.**, Cs. utcai lakosra (e per korábbi I. rendű alperese) hagyta azzal a meghagyással, hogy az ingatlan értékesítéséből befolyt vételárból fizessen ki 5 000 000 forintot a II. rendű alperesnek, 500 000 forintot a III. rendű alperesnek, 500 000 forintot a IV. rendű alperesnek, 500 000 forintot a V. rendű alperesnek, 1 000 000 forintot a VI. rendű alperesnek és 3 000 000 forintot a VII. rendű alperesnek.

A közjegyző 2013. május 30-án kelt, **Kj.43.0../Ü./2012/4/I.** számú végzésével az örökható hagyatékát ideiglenes hatállyal átadta végrendeleti öröklés jogcímén **M. K.** részére a végrendelet szerinti meghagyással. Határozatában tájékoztatta a feleket, hogy a végzéssel szemben fellebbezésnek van helye, illetve az eljárás során figyelembe nem vett igényeiket 30 nap alatt perben érvényesíthetik.

A végzéssel szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő, a Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Pkf.20.964/2013/3. számú, 2013. október 25-én kelt végzésével a közjegyző végzését helybenhagyta.

A Kaposvári Törvényszék 2.Pkf.20.626/2014/3. számú végzésével - megváltoztatva a közjegyző 75. sorszámú végzését - megállapította, hogy az ideiglenes hatályú hagyatékátadó végzés teljes hatályúvá vált.

Dr. M. Zs. közjegyző ezt követően a 90. sorszámú végzésével megállapította, hogy a 44/I. sorszámú végzése teljes hatályúvá vált.

A fellebbezés folytán eljáró Kaposvári Törvényszék 2.Pkf.20.216/2015/4. számú végzésével helybenhagyta a közjegyző határozatát, az indokolásban megjegyezve, hogy a hagyatékátadó végzés teljes hatályúvá válását szükségtelen volt újra megállapítani.

M. K. 2014. március 13-án elhunyt, jogutódja e per VIII. rendű alperese.

B. T. igazságügyi írásszakértő szakértői véleménye szerint a 2012. március 6-i keltezésű végrendelet vitatott kézírása egy személytől, nevezetesen **L. I-nétől** származik. A végrendelet 2. oldalán lévő „**L. I-né R.**”, „**L-né R.**” és a lap alján levő „**R.**” tartalmú kérdéses aláírások a névvisező **L. I-nétől** származnak. A végrendelet „B. 2012. 3. hó 6.” tartalmú dátumának keletkezési ideje nem határozható meg, nem állapítható meg az sem, hogy azt a többi szövegrészhez képest utólag írták-e rá az okiratra. A keltezés kézírása **L. I-nétől** származik. A végrendeletet tartalmazó papírlap aljából vágás vagy tépés útján eltávolítottak 6-8 millimétert, az eltávolított rész azonban nem tartalmazott kézírást. A végrendelet mindkét oldalán döntően az alsó részekben egyes szövegrészek tintafesték anyaga halványabb árnyalatú, mint a többi részén, ez nem eltérő íróeszköz használatából adódik, hanem vagy a leképezéshez használt toll egyenetlen festékfelhordó képességéből vagy a hordozófelület szennyeződéséből, ami miatt nem tapadt rá kellő minőségben és mennyiségben a színezőpaszta, de nem zárható ki az sem, hogy az eltelt idő során fakultak meg ezen írásrészletek. A halványabb festékárnyalatú szövegrészek kézírása is **L. I-nétől** származik.

A felperes keresetében kérte, hogy a törvényszék állapítsa, hogy a B-en, 2012. március 6-án kelt végrendelet érvénytelen, s kérte megállapítani, hogy a 2010. október 28-án kelt végrendelet alapján néhai **L. I-né** örököse ő. Kérte az alperesek költségben való marasztalását. Hivatkozott az általa felkért **Sz. F.** írásszakértő szakvéleményére, aki a 2012. március 6-i keltezésű végrendelet vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy a 2012. március 6-i keltezésű végrendeleten lévő kézírás nem egy és ugyanazon, hanem más-más személy kezétől származik, a végrendelet kézírásának első 40 sora a

néhai **L. I-né**, született **L. R.** névviseelő kezétől, míg a 2. oldal utolsó bekezdés 4 sornyi kézírása nem a névviseelőtől, hanem más, ismeretlen személytől származik. A „**L. I-né R.**” és „**L-né R.**” aláírások a néhai **L. I-né L. R.** névviseelő kezétől, míg a 2. oldal utolsó bekezdésének 4 sorában található „**R.**” szignószerű aláírás nagy valószínűséggel nem a névviseelőtől, hanem más, ismeretlen személy kezétől származik. A „B., 2012. március 6.” kézírást utólag, nagy valószínűséggel ismeretlen személy kézírásával készítették. A végrendelet alsó lapszéléből egy 0,8 cm-es széles sávot valamilyen életlen eszközzel vagy letépéssel eltávolítottak, melyen nagy valószínűséggel kézírás (dátum, aláírás) lehetett. A végrendelet első 40 sora, valamint a **L. I-né R.** és **L-né R.** aláírások valódiak, míg a 2. oldal utolsó bekezdés 4 sor kézírása és **R.** szignószerű aláírás nagy valószínűséggel hamisított.

A II., VI., VII., VIII. rendű alperesek a kereset elutasítását, és a felperes költségben való marasztalását kérték.

A III., IV., V. rendű alperesek a perben jogi képviselő nélkül jártak el, a III. és V. rendű alperesek perben tett nyilatkozata erre tekintettel hatálytalan, míg a IV. rendű alperes nem védekezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, s kötelezte a felperest, hogy a II, VII., VIII. rendű alperesnek személyenként 441 000 forint, a VI. rendű alperesnek 347 245 forint perköltséget fizessen meg. Kimondta, hogy a le nem rótt kereseti illetéket és az állam által előlegezett szakértői díjat az állam viseli.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 629. § (1) bekezdése szerint az írásbeli magánvégrendelet érvényes, ha annak végrendeleti minősége, keltének helye és ideje magából az okiratból kitűnik, továbbá, ha a végrendelkező azt elejétől végéig maga írja és aláírja. Idézte a Ptk. 650. § (2) bekezdését, mely szerint, ha az örökhagyó újabb végrendeletet tesz, a korábbi végrendeletet visszavontnak kell tekinteni.

Kifejtette, hogy az általa kirendelt H. J. szakértő írásszakértői véleményében úgy foglalt állást, hogy a végrendeleten lévő aláírások **L. I-né** örökhagyó kezétől származnak. E szakvéleményt a felperes is elfogadta, csupán annak kiegészítését kérte a dátum kézeredete kapcsán. Mivel a kiegészítő szakvéleményt H. J. szakértő egészségi állapota miatt elkészíteni nem tudta, őt a szakértői tevékenység alól felmentette és B. T. írásszakértőt rendelte ki véleményadásra. A szakértő - a fentiekben részletezett - egyértelmű, aggálytalan szakvéleményt készített, melyet a törvényszék ítélezése alapjául elfogadott. Ugyanakkor megjegyezte, hogy a felperes által felkért szakértő véleményét összehasonlító írásminta nélkül készítette el, a közjegyző által kirendelt írásszakértő csupán „valószínűsítő” véleményt alakított ki, ezért B. T. szakvéleményét tekintette irányadónak, s az alapján állapította meg, hogy az örökhagyó 2012. március 6-án érvényes végrendeletet alkotott.

Hangsúlyozta, hogy a szakvéleményt azzal kézbesítette a feleknek, hogy 15 napon belül arra vonatkozó észrevételeiket terjesszék elő, a határidő elmulasztása esetén úgy tekinti, hogy a szakvéleményben foglaltakat elfogadják, annak helyességét nem vitatják. E felhívást a felperes 2018. október 10-én vette kézhez, ám a rendelkezésére álló, október 25-én lejáró határidőn belül semmilyen észrevételt nem terjesztett elő, majd csak november 27-én benyújtott előkészítő iratában kérte a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ kirendelését a magánszakvélemény és a perben készített szakvélemény között mutatkozó ellentmondások feloldása érdekében. Rámutatott, hogy a Pp. 3. § (4) bekezdése értelmében köteles mellőzni a bíróság a bizonyítás elrendelését, ha az indítványt a fél neki felróható okból elkésztetten, vagy egyébként a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjeszti elő. Utalt a Pp. 8. §-ára, melynek értelmében a felek perbeli jogikat

jóhiszeműen kötelesek gyakorolni, míg a bíróság köteles megakadályozni minden, ezzel ellentétes perbeli cselekményt. Felhívta a Pp. 141. §-ának (2) és (6) bekezdését, majd úgy foglalt állást, hogy a 62-I. sorszámú végzésében megfelelő módon hívta fel a felperest a mulasztás jogkövetkezményeiről való tájékoztatással együtt a szakvéleményre vonatkozó észrevételei előterjesztésére, s e felhívás a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltaknak is megfelelt. Mivel a határidőn belül a felperes nem terjesztett elő észrevételt, úgy ítélte meg, hogy a felperes is elfogadta B. T. szakvéleményét, melyre tekintettel a keresetet elutasította.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest perköltség megfizetésére a jogi képviselővel eljáró alperesek részére. A költség összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) és b) pontja, illetve 4/A. §-a alapján állapította meg.

A felperes személyes költségmentességére tekintettel akként rendelkezett, hogy a kereseti illetéket és az állam által előlegezett szakértői költséget a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, s az elsőfokú bíróság utasítását új határozat hozatalára azzal, hogy az általa indítványozott bizonyítási eljárást folytassa le a magánszakvélemény, illetve a perbeli szakvélemény közötti ellentmondás feloldása érdekében. Másodlagosan kérte e bizonyítás foganatosítására a másodfokú bíróságot. A Pp. 3. § (4) bekezdésére, 8. § (1) bekezdésére, valamint a 141. § (2) és (6) bekezdésére hivatkozással akként érvelt, hogy a tényállás megfelelő feltárása érdekében a bíróság nem lett volna köteles a bizonyítási indítványát mellőzni, különös tekintettel arra, hogy nem járt el rosszhiszeműen, a per elhúzása semmiképpen sem állt érdekében. A törvényszék által észrevételei előterjesztésére engedélyezett 15 napos határidőt egyébként is indokolatlanul rövidnek vélte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az igen szűken megszabott határidőt követően nem hívta fel észrevételei, bizonyítási indítványai előterjesztésére, azaz nem a Pp. 141. § (6) bekezdésében írtaknak megfelelően járt el, amikor mellőzte a bizonyítási indítványa foganatosítását. Álláspontja szerint késlekedése más szankciót vonhatott volna maga után.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a törvényszék határozatának helybenhagyását, és a felperes költségben való marasztalását kérte. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú eljárás során tartott utolsó tárgyaláson a felperes úgy nyilatkozott, hogy a két, perben beszerzett szakértői véleményt tartja ellentmondásosnak, és az elkésett bizonyítási indítványa arra vonatkozik, s csupán a fellebbezésben hivatkozott arra, hogy ellentmondás a magánszakvélemény és a perben készített szakvélemény között mutatkozik, annak feloldása indokolt. Hangsúlyozta, hogy a felperes felkérésére készített szakértői vélemény a Pp. 177. § (1) bekezdésében írt feltételeknek nem felel meg, az csak, mint egyéb bizonyítási eszköz vehető figyelembe, s bizonyító erejét a bíróság mérlegelési jogkörében értékelheti. Úgy vélte, hogy nincs két egymásnak ellentmondó szakértői vélemény, ezért indokolatlan a felperes szakvélemények felülvizsgálatára irányuló bizonyítási indítványa. A törvényszék 62-I. sorszámú végzése kapcsán pedig rámutatott, hogy a felperes nem vitásan elmulasztotta az abban meghatározott határidőt, annak meghosszabbítását sem kérte, mindamellett ilyen kérelem esetén a Pp. szerint engedélyezhető összesen 45 napon túl nyújtotta be a törvényszék által helyesen figyelembe nem vett bizonyítási indítványát.

Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésére utalással úgy foglalt állást, hogy mivel a felperes a törvényszék 62-I. sorszámú végzésében engedélyezett 15 napos határidőn belül nem terjesztett elő észrevételeket B. T. szakvéleményére - a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetés ellenére - azt általa is elfogadottnak tekintette, és a 64. sorszám alatt - határidőn túl - előterjesztett bizonyítási indítványt nem foganatosította.

Ezzel az állásponttal az ítéletábra nem ért egyet.

Ha a bíróságnak a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezményekről kell tájékoztatni a felet, a tájékoztatást oly módon kell megtenni, hogy a fél számára egyértelműen felismerhető legyen mely tényekre vonatkozóan, mennyi időn belül kell a bizonyítási kötelezettségének eleget tennie. A tájékoztatásnak ki kell terjednie arra is, hogy a kötelezettség elmulasztása esetén a bíróság a bizonyítási indítvány bevétele nélkül határoz.

Amennyiben a bíróság nem tájékoztatja a felet a tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével kapcsolatos peranyagszolgáltatási kötelezettségére, valamint a késedelem jogkövetkezményeiről, abban az esetben a fél törvényes jogai sérülnek (Kúria Pfv.II.21.516/2012/8.).

A Pp. 141. § (6) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmény csak a konkrét tájékoztatáshoz kapcsolódhat. E jogkövetkezmény alkalmazásának nem csak az a feltétele, hogy a fél a rá vonatkozó határidőt elmulasztotta, de az is, hogy a bizonyítás elrendelése az eljárás befejezését késlelteti, ezért önmagában a késedelemre alapítottan a bizonyítás mellőzésének nincs helye. Ha azonban a félnek felróható késedelem az eljárás befejezését késlelteti, az elsőfokú bíróság köteles mellőzni a késedelmesen felajánlott bizonyítás lefolytatását. Amennyiben a bíróság a Pp. 141. § (6) bekezdésében szereplő, a mulasztás jogkövetkezményeire vonatkozó tájékoztatást mellőzte, ez egyértelműen mulasztás, ám nem mindig tekinthető olyan súlyú jogszabálysértésnek, ami az ítélet hatályon kívül helyezését vonja maga után.

A Pp. 3. §-ában, illetve 8. §-ában foglalt alapelvekre tekintettel kell a Pp. további speciális szabályait alkalmazni, tehát a Pp. 141. § (2) bekezdésében, tartalmát tekintve annak megfelelő felhívás esetén a jogkövetkezmények alkalmazására - ekként a mellőzésre - csak a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltak helytálló alkalmazása mellett kerülhet sor.

A perbeli esetben az elsőfokú bíróság a felhívott és alkalmazott alapelveken túlmenően a jogkövetkezmények körében nem a Pp. speciális s általa is felhívott rendelkezései alkalmazásával járt el. Az iratok alapján megállapítható, hogy a törvényszék a 62-I. sorszámú végzésében - melyben B. T. szakértő szakvéleményére való észrevételezésre hívta fel a feleket 15 napos határidő engedélyezésével - e határidő eredménytelen elteltét követően nem hívta fel a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a felperest, - a felhívás ugyanis nem tartalmazta azt, hogy a nyilatkozat határidőn belüli előterjesztésének elmaradása esetén a bíróság az utóbb benyújtandó előterjesztés bevétele nélkül határozat - ezért az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogkövetkezmény - a felperes utóbb előterjesztett bizonyítási indítványának mellőzése - az eljárás lényeges szabályának megsértését jelenti.

Az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt a Pp. 252. § (2) bekezdése akkor teszi lehetővé az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, ha jogsérelem miatt szükséges a tárgyalás megismétlése vagy kiegészítése. Az ítéletábra azt állapította meg, hogy az előzőekben írtak szerint elkövetett eljárási szabálysértés

orvosolható volt a másodfokú bíróság által akként, hogy a fellebbezésben foglaltakat érdemben vizsgálta.

Ennek során mindenekelőtt a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében írtakra kíván kitérni, hangsúlyozva, hogy a magánszakértői vélemény nem egyszerűen a fél szakmai kérdésben tett előadása, hanem olyan egyedi, a Pp. 166. § (1) bekezdésében nem említett „sui generis” bizonyítási eszköz, amelyet a bíróság a szabad bizonyítás - Pp. 3. § (5) bekezdés - keretén belül értékelni köteles. A magánszakértői vélemény megállapításai alkalmasak lehetnek arra, hogy a perben kirendelt szakértő véleményét aggályossá tegyék, annak bizonyító erejét lerontsák.

A perben több szakértői vélemény állt rendelkezésre, s a bíróság a tényállás megállapítása során mérlegelési jogkörében járt el, amikor B. T. szakértő véleményét fogadta el ítélezése alapjául. Ennek indokát adta ítéletében. „A bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik az egyes szakértői vélemények értékelése, de arról az ítélet indokolásában részletesen számot kell adni (KDB 2012. évi 19. döntés).” Nincs szükség új igazságügyi szakértő kirendelésére, ha a szakvélemény megállapításai nyomatékosak, ahhoz kétség nem fér és a bíróság megindokolja miért ezt a vélemény fogadta el.” (BH 2017. évi 314. jogeset). Hangsúlyozza a Debreceni Ítéltábla, hogy a szakvéleménynek nem a peres feleket, hanem a bíróságot kell meggyőznie megállapításai helyességéről. „Az igazságügyi szakértői vélemény egy bizonyítási eszköz, amelynek teljes vagy részleges figyelembevétele a döntéshozó számára annyiban kötelező, amennyiben az eldöntésre váró kérdésben a szakvélemény kellő meggyőző erővel bír. A szakértői vélemény figyelembevételét, illetve ennek mellőzését a bíróságnak indokolnia kell. A szakvélemény - mint a bizonyító eszközök egyik fajtája - eleve és feltétlenül nem köti a bíróság. Ez azt jelenti, hogy a bíróság a szakértői bizonyítás körében is vizsgálhatja, sőt köteles vizsgálni, hogy a perben meghallgatott szakértő véleménye meggyőző-e és megalapozott-e, más szakértő véleményével összevetve elfogadható-e.” (AEÉ 2010/9.)

Megjegyzi az ítéltábla, hogy az írásszakértés nem egzakt tudomány. A jogalkotó sem tekintette annak, amit bizonyít, hogy a Pp. 197. §-ának (3) bekezdésében elsőként a bíróságot jogosítja fel a vitatott aláírás valódiságának véleményezésére, megítélésére, és az írásszakértői bizonyítást csak a szükséghez képest abban az esetben kívánja meg, ha a bíróság számára a vitatott írás valódisága, más olyan írással való összehasonlítás alapján, aminek valódisága nem kétséges nem egyértelmű. Az egzaktság hiányát bizonyítják a perbeli írásszakértői vélemények is. Miközben mindenki megindokolta véleményét az utóbb figyelmen kívül hagyott H. J. és B. T. kategorikusan a végrendelet örökhagyó kezétől származó voltát hangoztatta, míg **Sz. F.** szakértő az írás részbeni hamisítottságát megállapító álláspontjához ragaszkodott. Az ítéltábla tapasztalata szerint - lévén nagyon intuitív tudomány - az írásszakértők nem, vagy csak rendkívül kirívó esetben változtatnak véleményükön, így az elsőfokú bíróság nem vétett eljárási hibát, amikor eltekintett **Sz. F.** és B. T. szakértő együttes meghallgatásától, s ezt az ítéltábla sem tartja szükségesnek, esélytelennek ítéli ugyanis a kettejük véleménye közötti ellentmondás feloldását együttes meghallgatásukkal.

A szakértői vélemény egy a bizonyítékok sorából, azt a bíróság az egyéb perbeli bizonyítékokkal együttes mérlegelve értékeli, fogadja el vagy hagyja figyelmen kívül.

Tekintetbe kell venni a felek perbeli magatartását is ezen értékelési tevékenység során. Adott esetben a felperes a 47. sorszámú beadványában elfogadta H. J. szakértő véleményét, mely szerint a végrendelet lévő kézírás az örökhagyótól származik, csupán a dátum kapcsán kérte a szakértő egyértelmű nyilatkozatát, hogy az is az örökhagyó kézírása-e vagy sem. Ehhez képest a végrendelet örökhagyótól való származását a H. féle szakvéleménnyel egyezően állító B. T. szakvéleményére

már más kérdéseket fogalmazott meg, kérve a magánszakvélemény és a perszakvélemény megállapításai közti ellentmondások tisztázását.

A megjelölt aggályok tekintetében azonban B. T. egyértelmű, kellően megindokolt választ adott, amely alapján a törvényszék aggálytalanul állapította meg, hogy az örökhagyó 2012. március 6-i keltezésű végrendelet érvényes.

E megállapítással az ítéletábra is egyetért, ezért az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét az indokolás helyesbítésével helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A fellebbezés eredménytelennek bizonyult, ám az alperesek közül csak a II. rendű alperesnek merült fel költsége, amit a felperesnek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kell megfizetnie. Költségként a II. rendű alperes jogi képviselőjének munkadíját számolta el a másodfokú bíróság, a költség összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) és b) pontja, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján határozott meg a 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben tekintettel arra, hogy a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, s a II. rendű alperes képviselője csupán egy rövid ellenkérelmet terjesztett elő írásban.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

Debrecen, 2019. október 22.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Cogoiné dr. Boros Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-